

“El desencís del jovent és per manca d’igualtat”

“Cal avançar sense oblidar el passat però tenint en compte les generacions futures”

“Tinc clar que soc ‘profe’ i allà serà on tornaré algun dia”

En una consulta feta per internet, vaig veure que es presentava amb la seva candidatura amb l’eslògan “disposats a treballar per un país millor”. Què pretenen? El país que volem des de la meua perspectiva com a política, però també com a dona i com a mare, és de cara al futur, millorar el que tenim ara. Quan ho mirem des de la vessant social i política volem un país on puguem expressar els nostres drets i el que volem democràticament. També on puguem expressar valors feministes i ecològics, on puguem defensar el planeta d’agressions absurdes. Costa defensar això... Precisament per aquest motiu volem introduir polítiques justes. Quan mirem el futur no el mirem des de la llunyania sinó que mirem sobretot el nostre entorn: el país que deixem per als nostres fills, els veïns, la naturalesa. Hi ha moltes coses fetes, però també es té la sensació que el país està per fer. Com ho veu? Tens raó quan dius que hi ha moltes coses per fer. L’objectiu serà començar-les a fer amb plenitud de tots els drets. No et dic exclusivament els drets com a ciutadans sinó també des de la perspectiva de la República. Vostès són els republicans històrics, però molts ciutadans tenen la sensació que sempre xoquen contra un mur. Com es pot dissipar aquesta idea de xoc frontal? T’he de dir que soc agnòstica, però vull utilitzar una frase que va dir el papa Francesc: “Espanya s’ha de reconciliar amb el seu passat.” Aquest passat ha generat una polarització superior encara a la que Espanya ha viscut sempre. Les dues Espanyes? Sobretot t’ho dic per la polarització entre els vençuts i els vencedors. És un fenomen que a Catalunya sempre hem intentat combatre: des de l’educació, des del reconeixement de la memòria històrica i per avançar cap a nous drets sense estar pendents sempre del retrovisor: mirar cap endavant. Per tant, el que cal en aquest moment és avançar sense oblidar el passat però tenint en compte que les generacions futures també inclouran els que van fugir de les zones d’origen i van voler construir el futur aquí. El país l’hem construït entre tots. Hi ha una part de la joventut refractària, sobretot amb el tema del català. En aquest cas no és tant des del punt de vista d’haver estat educat amb el català sinó d’un cert desengany envers les expectatives que tenen cap al seu futur. No ho veig tant en relació amb la llengua catalana, que també, sinó amb la manca d’igualtat. Jo mateixa soc filla de la incorporació d’una generació al català des del 1985. Vostè va néixer a la Verneda. Per això t’ho deia. Vaig néixer en un barri obrer de Barcelona. A la classe érem 40 alumnes i d’aquest 40 només dues noies teníem el català com a primera llengua a casa. Tots els companys que he retrobat amb els anys –la majoria– utilitzen la llengua catalana normalment. El desencís actual en el jovent és per manca d’igualtat d’oportunitats. Com ho observa? Veig que l’esforç que fan els joves per formar-se i ser competius no troba el retorn en treball de qualitat i estabilitat, en la possibilitat de trobar un habitatge digne. Això produeix un desencís, i puc posar l’exemple dels meus fills, que estan formant-se per a un futur, potser incert. Hi ha molta fugida de cervells universitaris... Els joves que s’estan formant el que desitgen principalment és poder continuar aquí, a prop del seu entorn, amics i família, però sovint no es donen les circumstàncies adequades. El que vol el jovent, com els seus pares, és poder fer arrels en el seu àmbit. Si tu no tens accés al món laboral és normal que busquis una sortida òptima per al teu futur, com havia passat en generacions d’abans, fora. També és cert que una part de la joventut actual té aquest sentiment de pertinença però no li fan tanta por els canvis, ni marxar arreu. Quan va marxar definitivament del barri natal de la Verneda? Vaig néixer l’any 1972 i hi vaig viure fins als 21 o 22 anys, quan em vaig traslladar al Maresme. Vaig estudiar a les escoles públiques del barri fins que vaig fer una formació professional a l’Eixample. Va marxar sola o amb la seva família? Sola. Nosaltres estiuejàvem en un càmping d’Arenys de Mar, dels nou als divuit anys. Vaig marxar amb una amiga a viure juntes a Calella. Vaig acabar la universitat a cavall entre Barcelona i Calella. La gent de comarques, com ara la meua filla, va a

Barcelona a estudiar. Jo ho vaig fer al revés. També difereixo de la meva filla perquè ella és de l'Autònoma i jo era de la UB. Com a professora d'anglès i alemany durant més de dues dècades, aconseguirem que la població parli en anglès o serà més difícil que la independència? No, no. La metodologia a les aules ha canviat moltíssim en relació amb com estudiàvem nosaltres. Jo a l'EGB vaig fer francès i he vist com la metodologia avançava. S'ha introduït l'anglès des de l'infantil, amb un professorat especialitzat més preparat. Tots els centres que fan un esforç més per incrementar els horaris dels idiomes en el currículum obtenen resultats òptims. És cert que a la meva escola, concertada, fèiem una hora cada dia, però a l'escola pública també s'està avançant en aquest objectiu. Barrejar la llengua anglesa amb altres assignatures farà que el nivell d'anglès vagi pujant ostensiblement. La joventut, a més, té altres inputs, per exemple els jocs on line, els vídeos a la xarxa o la interconnexió arreu del món. Fan que la tercera llengua millori. Enyora la docència o ha estat un descans? T'he de dir que quan ho vaig deixar el 2015 per entrar al Consell Comarcal del Maresme, va ser un descans. És una anècdota, però coincidia que em tocava com a alumne el meu fill petit. No crec que sigui bona aquesta pràctica, i t'ho dic perquè ja havia tingut l'experiència amb la filla gran. Per què va optar per la política, una pràctica que no està gaire ben vista socialment? Jo no ho veig com els que consideren professionalitzar-se a la política, potser perquè vinc del municipi. Tinc clar que soc profe i allà serà on tornaré algun dia. Em vaig presentar com a candidata a l'Ajuntament de Pineda el 2003, embarassada del meu fill. Els companys de la secció em van fer confiança. Era una política diferent, municipal, més propera, de trobar-te els veïns a la botiga. És una política de conviure. Assumir altres rols ha vingut rodat.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 02-10-2021, Pàgina 12

-El Punt Avui. Nacional 02-10-2021, Pàgina 12

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/2031103-el-desencis-del-joent-es-per-manca-d-igualtat.html>